

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczyk (sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Dominika Izdebska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Dariusza Kuberskiego,
w sprawie M. C.

skazanego z art. 200 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 25 kwietnia 2025 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 4 czerwca 2024 r., sygn. akt II AKa 261/23,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 6 czerwca 2023 r., sygn. akt IV K 272/22,

**1. uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do
ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie;**

**2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. S., Kancelaria
Adwokacka w L.**

**kwotę 2952 zł, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za
sporządzenie i wniesienie kasacji oraz za obronę z urzędu
skazanego przed Sądem Najwyższym;**

3. zwalnia skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

Jacek Błaszczyk Barbara Skoczowska Marek Pietruszyński

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 6 czerwca 2023 r., sygn. akt IV K 272/22:

1. uznał **M. C. (C.)** winnym tego, że w okresie od drugiej połowy 2020 roku, daty dziennej bliżej nieustalonej, do 5 kwietnia 2021 roku w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie doprowadził małoletniego poniżej lat 15 J. W. do obcowania płciowego oraz do poddania się innym czynnościom seksualnym oraz do ich wykonania, to jest występku wyczerpującego dyspozycję art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 57b k.k. skazał go na karę 6 lat pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 41a § 2 i 4 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonym J. W. i zbliżania się do niego na odległość 20 metrów na okres 8 lat;
3. na podstawie art. 41 § 1a k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zajmowania wszelkich stanowisk oraz wykonywania wszelkich zawodów i działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi na okres 8 lat;
1. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za czyn przypisany mu w pkt. 1 zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego J. W. 30.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
2. w ramach czynów zarzucanych w pkt II i III aktu oskarżenia M. C. uznał za winnego tego, że w okresie od drugiej połowy 2020 roku, daty dziennej bliżej nieustalonej, do 5 kwietnia 2021 roku, w L. i w P., działając w krótkich

odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, wielokrotnie udzielił małoletnim J. W. oraz I. W., każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 1 gram odpłatnie w cenie 50 zł za gram jak i nieodpłatnie, substancji psychotropowej w postaci 4-MMC (4metylometkatynon) oraz nieodpłatnie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości bliżej nieustalonej, uzyskując z tego tytułu korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 500 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w całości z dniem 22 maja 2019 roku kary łącznej pięciu lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 8 listopada 2016 roku, sygn. akt IV K 283/16 między innymi za umyślne przestępstwo podobne z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, to jest zbrodni wyczerpującej dyspozycję art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r. poz. 172) w zbiegu z art. 58 ust. 2 ww. ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na mocy ww. przepisów, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 57b k.k. skazał go na karę 5 lat pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt. V orzekł wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 500 złotych;
4. M. C. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia, ustalając, że dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu w całości z dniem 22 maja 2019 roku kary łącznej pięciu lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 8 listopada 2016 roku, sygn. akt IV K 283/16 między innymi za umyślne przestępstwo podobne z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, to jest występku wyczerpującego dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ww. ustawy skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych pod poz. 1-2 w wykazie dowodów rzeczowych nr [...], zarządzając ich zniszczenie;
6. M. C. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia, to jest występkę wyczerpującą dyspozycję art. 263 § 2 k.k., i za to na podstawie ww. przepisu skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
7. na podstawie art. 44 § 6 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych pod poz. 1-9 w wykazie dowodów rzeczowych nr [...];
8. M. C. uznał za winnego tego, że w okresie od lipca 2020 roku do sierpnia 2021 roku w Lublinie, w dniach bliżej nieustalonych, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, piętnastokrotnie nieodpłatnie udzielił J. M. środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste, każdorazowo w postaci jednej dawki, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w całości z dniem 22 maja 2019 roku kary łącznej pięciu lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 8 listopada 2016 roku, sygn. akt IV K 283/16 między innymi za umyślne przestępstwo podobne z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, to jest występkę wyczerpującą dyspozycję art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 58 ust. 1 ww. ustawy w zw. z art. 57b k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
9. M. C. uznał za winnego tego, że w lutym 2019 roku w L., w dniach bliżej nieustalonych, działając w krótkim odstępie czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, dwukrotnie nieodpłatnie udzielił małoletniemu R. F. środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste, każdorazowo w postaci jednej dawki, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w całości z dniem 22 maja 2019 roku kary łącznej pięciu lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 8 listopada 2016 roku, sygn. akt IV K 283/16 między innymi za umyślne przestępstwo podobne z art. 59 ust. 1

ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, to jest występku wyczerpującego dyspozycję art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 58 ust. 1 ww. ustawy w zw. z art. 57b k.k. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności:

10. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone w pkt. 1. V, VII, IX, XI i XII jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i jako łączną wymierzył oskarżonemu karę 8 lat pozbawienia wolności;
11. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt. XIII kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 listopada 2021 roku (godz. 06.55) do dnia 6 czerwca 2023 roku;
12. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Po rozpoznaniu wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego apelacji Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 4 czerwca 2024 r., sygn. akt II AKa 261/24, zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że w opisie czynu przypisanego M. C. w pkt V określenie miejsca popełnienia przestępstwa „w P.” zastąpił „w nieustalonej miejscowości na terenie woj. [...]”, w pozostałej części utrzymał wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego zarzucając rozstrzygnięciu:

1. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego - poprzez zaistnienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. - a polegające na w przedmiotowej sprawie orzeczenia w Sądzie Apelacyjnym w Lublinie II Wydział Karny przez osobę nieuprawnioną - sędziego Sądu Apelacyjnego X. Y. powołanego do orzekania przez Krajową Radę Sądownictwa w składzie ukształtowanym nowelą z 2017 r., a to organ niemogący być uznanym jako niezależny od władzy wykonawczej i ustawodawczej, co powoduje, że osoba powołana na urząd sędziego, orzekając w przedmiotowej sprawie, nie stanowi niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPC;

2. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na całkowitym pominięciu i nierozważeniu zarzutów apelacji sformułowanych w pkt 1 a-d przedmiotowego środka zaskarżenia, a związanych z oparciem się przez Sąd *ad quo* jedynie na dowodach obciążających skazanego i nie wskazaniu, dlaczego pozostałe dowody, mające charakter odciążający skazanego zostały pominięte podczas wyrokowania i nie stanowiły podstawy dla ustalenia stanu faktycznego wydanego orzeczenia, a które to zachowanie Sądu odwoławczego uniemożliwiło przeanalizowanie toku myślowego Sądu, w konsekwencji czego kontrola merytoryczna zaskarżonego orzeczenia stała się znacząco utrudniona.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy Lublin – Północ w Lublinie wniósł o jej oddalenie.

W toku rozprawy kasacyjnej prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o uwzględnienie kasacji w zakresie ziszczenia się bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zasadny okazał się podniesiony w kasacji obrońcy skazanego zarzut wystąpienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k., wynikający z wadliwej obsady Sądu odwoławczego, a skutkującej koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

Wadliwa obsada sądu prowadząca do konieczności uchylenia wyroku wiąże się przede wszystkim z pozbawieniem stron postępowania możliwości rozpoznania ich sprawy przez sąd należycie obsadzony, a więc sąd właściwy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji. W przypadku tej sprawy mamy do czynienia z nienależytą obsadą wynikającą ze stwierdzenia, że zasiadający w jego składzie sędzia nie spełniał wymogów bezstronności i niezależności. Standardy te utrwalone zostały w

orzecznictwie Sądu Najwyższego, zapoczątkowanego wydaniem uchwały przez 3 połączone Izby Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/2020, w którym dokonano oceny konsekwencji prawnych udziału sędziego w procedurze powołania na stanowisko sędziowskie z udziałem niekonstytucyjnej Krajowej Rady Sądownictwa (ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. 2018, poz.3). Jak wskazano w uchwale „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”. Jak wykazano w uchwale BSA I-4110-1/2020 konstytucyjne standardy i tryb powołania sędziego stanowią podstawową gwarancję funkcjonowania ustroju państwa, prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości. Warunkiem zapewnienia jednostce konstytucyjnego prawa do sądu w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, realizowanego przez sąd niezależny, bezstronny i niezawisły. Jak nadto wynika z tej uchwały oraz z obszernego późniejszego orzecznictwa Sądu Najwyższego problem niezależności i właściwej kompozycji sądów, w składzie których zasiadają osoby przedstawione do powołania na stanowisko sędziego Prezydentowi RP przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, ma charakter systemowy. Uchwała ta z chwilą jej podjęcia uzyskała moc zasady prawnej i wiąże każdy skład Sądu Najwyższego, dopóty nie nastąpi odstępianie od niej w trybie art. 88 ust. 2 ustawy o Sądzie Najwyższym (tj. Dz. U. z 2024 r., poz. 622). Dlatego też uznać należy, że próby podważania ważności i skuteczności uchwały 3 Izb Sądu Najwyższego - poprzez wydawanie niewiążących,

bo wykraczających poza konstytucyjnie wyznaczone im kompetencje orzeczeń przez organy władzy sądowniczej (zob. wyrok TK z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20), a działające w ochronie mechanizmu uznanego przez sądy polskie oraz przez sądy międzynarodowe za sprzeczny z niezależnością i niezawisłością sędziowską (orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, m.in. w sprawach *Advance Pharma p-ko Polsce*, *Reczkowicz p-ko Polsce*, *Wałęsa p-ko Polsce*) – uznać należy za nieskuteczne. Podobne znaczenie mieć mogą próby kwestionowania utrwalonych standardów działania państwa prawa w zakresie prawa do sądu i jego gwarancji, przez sędziów dotkniętych wadliwością powołania z udziałem niekonstytucyjnie ukształtowanego organu (Krajowej Rady Sądownictwa), a więc obarczonych wadą wypowiedzenia się we własnej sprawie i dla ochrony własnego interesu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2024 r., I KZ 34/24). Orzeczenia wydawane przez składy orzekające sądów krajowych obsadzone sędziami dotkniętymi tą samą wadą, a zatem orzekającymi w istocie wprost we własnym interesie nie mogą zatem zmienić tej oceny ani zwolnić Sądu Najwyższego z konieczności ochrony praw jednostki, niezależności sędziego i bezstronności sądu. Za szczególnie pozbawione podstaw muszą być w tym kontekście uznawane próby wykazywania, że uchwała 3 Izb SN utraciła moc ze względu na działalność ustawodawcy dokonującego zmian obowiązujących przepisów, w szczególności jednak innych niż te, które wadliwie ukształtowały funkcjonowanie KRS i były przyczyną jej niekonstytucyjnego funkcjonowania. Wskazuje się niekiedy błędnie, że ustawa z 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw – wprowadzająca tzw. test niezależności sędziego - doprowadziła do pozbawienia uchwały 3 Izb SN „podstaw normatywnych”, co samo w sobie stanowi nowatorską i odległą od przyjętych reguł funkcjonowania systemu prawnego koncepcję. Opiera się ona na niezrozumieniu znaczenia używanych w języku prawniczym pojęć takich jak „podstawa prawna”, czy „akt normatywny” oraz kreatywnym, lecz nieumiejętnym ich łączeniu dla wykazania tego, czego na gruncie prawnym wykazać się nie da (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2024 r., I KZ 34/24). Przenikanie się sfery stanowienia prawa ze sferą stosowania prawa rodzi liczne trudności, także te związane ze zrozumieniem ich rozdzielnosci oraz dostrzeżenia pośredniego

jedynie ich wzajemnego oddziaływania. Równie trudno akceptować twierdzenie, że wskazana ustawa dezaktualizuje potrzebę stosowania uchwały 3 Izby SN, albowiem Rzeczpospolita Polska wykonała wyroki TSUE dotyczące bezstronności i niezależności sędziów, co ma z kolei wynikać „jednoznacznie z uzasadnienia projektu wskazanej wyżej ustawy”. Przypomnieć trzeba w tym miejscu, że intencje ustawodawcy i wola polityczna projektodawcy wyrażone w uzasadnieniu jakiegokolwiek (także tego) projektu aktu prawnego nie jest dla niezależnego sędziego i niezawisłego sądu działającego w państwie prawa niczym innym niż wyrazem wiedzy i intencji autora tego aktu, istotnym w procesie wykładni, lecz niedostatecznym dla stwierdzenia zmiany stanu prawnego, ustalenia treści normy prawnej, czy samoistnego przywrócenia stanu praworządności. Uległość sędziów i sądów wobec woli politycznej organów władzy wykonawczej i ustawodawczej zawsze niesie ryzyko naruszenia chwiejnej równowagi w ramach trójpodziału władzy w systemie konstytucyjnym. Jest ona potencjalnie szkodliwa nie tylko w sytuacji, gdy jej zwolennicy wiążą z taką postawą określone korzyści i działają w celu ich ochrony, ale również wtedy gdy przyświecają im inne, odległe od wskazanych intencje. Także sama konstrukcja instytucji tzw. badania niezawisłości i bezstronności - wprowadzona ustawą o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym i innych ustaw (zwłaszcza art. 29 ustawy o Sądzie Najwyższym) - była przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego (m.in. w sprawach III CB 10/22, III CB 4/22, I ZB 60/22, III KO 124/22 oraz I ZB 58/22). Wskazuje się w nich trafnie na instrumentalny i pozorny charakter tego środka, wprowadzonego nie dla zapewnienia realnej kontroli bezstronności sędziów powołanych z udziałem niekonstytucyjnej KRS, lecz dla celów w istocie im przeciwnych. Co więcej, przez to, że w ramach tego szczególnego testu umożliwiono dokonywanie oceny bezstronności sędziów powołanych z udziałem niekonstytucyjnej KRS przez innych sędziów obarczonych tą samą wadliwą procedurą powołania z naruszeniem reguł *nemo iudex in causa sua*, uczyniono z niej pozór instytucji prawnej i de facto próbowano uniemożliwić kwestionowanie bezstronności sędziów w tym trybie powołanych. W konsekwencji podkreślić należy, że nie zostały jak dotąd ujawnione okoliczności pozwalające na uznanie, że uchwała 3 Izby SN przestała wiązać składy orzekające Sądu Najwyższego, a zatem

koniecznym jest odwołanie się do wskazanych tam standardów oceny bezstronności i niezawisłości sędziowskiej.

W przypadku sędziego X. Y., który orzekał w składzie Sądu odwoławczego w rozpoznawanej sprawie, analizę okoliczności dotyczących tego sędziego i przesądzających o braku możliwości uznania go za sędziego bezstronnego i niezależnego przeprowadził już Sąd Najwyższy m. in. w sprawach o sygnaturach akt: II KK 351/23, II KK 251/23, II KK 575/23 oraz II KK 134/24. Nie zachodzi zatem potrzeba szczegółowego ich powtarzania, a jedynie wskazania na najważniejsze ustalenia i okoliczności. Okoliczności te związane są z udziałem sędziego w obsadzaniu stanowisk prezesów i wiceprezesów sądów powszechnych w ramach działań Ministra Sprawiedliwości - w czasie, gdy podejmował on działania zmierzające do podporządkowania sobie sądów, wprowadzające także narzędzia prawne pozwalające na zupełnie arbitralne, masowe usuwanie ze stanowisk prezesów i wiceprezesów sądów (działania powszechnie już wówczas określone w dyskusji publicznej jako „wymiana kadr”, „przejmowanie sądów”), kiedy to sędzia X. Y. otrzymał propozycję i przyjął powołanie na stanowisko wiceprezesa Sądu Okręgowego w Zamościu (decyzja Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 kwietnia 2016 r. [...]). Niedługo potem sędzia został także powołany przez Ministra Sprawiedliwości do Zespołu do monitorowania stosowania Regulaminu urzędowania sądów powszechnych (zarządzenie z dnia 24 listopada 2016 r.). Sędzia X. Y. pełnił także od dnia 7 lutego 2018 r. funkcję Przewodniczącego II Wydziału Karnego tego Sądu na okres odpowiadający kadencji Wiceprezesa, za czym poszło zwiększenie uposażenia z uwagi na pełnienie w jednym sądzie dwóch funkcji (decyzja z dnia 7 lutego 2018 r., [...]). Nadto wskazany sędzia był wielokrotnie delegowany przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Lublinie do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w Lublinie w 2019 r. W lutym 2021 r. został delegowany przez Ministra Sprawiedliwości do orzekania w tym Sądzie na okres roku. Sędzia X. Y. został rekomendowany Prezydentowi RP na stanowisko sędziego w Sądzie Apelacyjnym w Lublinie uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa z dnia [...] 2021 r. (nr [...]) w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w Lublinie, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 312. Był jedynym kandydatem, a Prezydent RP

powołał go na wskazane stanowisko w [...] 2022 r. Sędzia X. Y. udzielił pisemnego poparcia sędziemu Z. Ł. do sędziowskiej części zreformowanej KRS w czasie, gdy powszechną wiedzą także w środowisku sędziowskim był cel ustawowego przerwania kadencji prawidłowo funkcjonującej Krajowej Rady Sądownictwa oraz powołania na nowo organu o tej samej nazwie, pozbawionego konstytucyjnych cech, ale za to obsadzonego przez sędziów wyrażających pozytywny stosunek do działań organów władzy wykonawczej godzących w niezawisłość sędziowską. Było to wprowadzie przed wydaniem uchwały 3 Izb Sądu Najwyższego oraz licznych orzeczeń tego sądu jak też orzeczeń organów międzynarodowych, jednak istota niekonstytucyjnych działań władzy wykonawczej zmierzającej do podporządkowania sobie sądów była już ówczesnie powszechnie znana, była wyrażana również w formie uchwał i apeli przez środowiska sędziowskie. Trafnie wskazał Sąd Najwyższy w sprawie II KK 351/23, że w obliczu ówczesnego bojkotu środowiska sędziowskiego, zmian mających na celu podporządkowanie KRS politykom, poparcie kandydata stanowi jasny i niebudzący wątpliwości wyraz aprobaty dla kierunku reform, jakie przygotowała ówczesnie rządząca większość parlamentarna. Tym samym trafnym jest stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w sprawie II KK 251/23, zgodnie z którym: „nie całkiem bezpodstawnie może pojawić się opinia, że przebieg kariery zawodowej sędziego X. Y. w ostatnich latach nie wynika wyłącznie z jego prawniczych kompetencji, ale też jest efektem jego postawy wspierającej niekonstytucyjne zmiany w wymiarze sprawiedliwości.”

Przedstawione fakty i wnioski wskazują na brak niezależności i bezstronności sędziego X. Y. wobec władzy wykonawczej, co narusza prawo strony (skazanego) do sądu, zgodnie z art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz art. 6 ust. 1 Konwencji (EKPC). Sąd Najwyższy na podstawie art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. odstąpił od badania zasadności drugiego z podniesionych w kasacji zarzutów, albowiem było to zbędne ze względu na stwierdzenie wystąpienie wskazanej bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Apelacyjny w Lublinie rozpozna wniesioną apelację obrońcy M. C. w składzie odpowiadającemu wskazanym standardom prawnym (ustawowym i konstytucyjnym).

Z tych też względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[J.J.]

[r.g.]

Jacek Błaszczak Barbara Skoczowska Marek Pietruszyński